

УДК 94:341.215.4–054.72] (73) 186–187

ІМІГРАЦІЙНЕ ЗАКОНОДАВСТВО США 60–70-х рр. XIX ст.

Лідія ЯРЕМЕНКО

Львівський національний університет імені Івана Франка
кафедра нової та новітньої історії зарубіжних країн
вул. Університетська, 1, Львів, 79000, Україна
e-mail: lidia.yaremenko@bigmir.net

Становлення імміграційного законодавства на федеральному рівні – новий напрям політики США 60–70-х рр. XIX ст. Нормативно-правові акти, прийняті в період Громадянської війни та Реконструкції, сприяли кількісному зростанню імміграції. Впродовж 1860–1870 рр. у США оселилось понад 2 млн. осіб. У 1875 р. (“закон Пейджа”) ставлення до імміграції змінилось, і набуло відверто рестрикційного характеру. Як наслідок, політика “відкритих дверей” США залишилась у минулому, а нове імміграційне законодавство ускладнило в’їзд у країну.

Ключові слова: США, еміграція, імміграція, імміграційне законодавство, Гомстед-акт, “закон Пейджа”.

Імміграційна політика США формувалася одночасно із зародженням держави. Основне її завдання – забезпечити приплив нових іммігрантів, необхідних для економічного розвитку країни та регулювати якісні й кількісні показники імміграції. Масштабні еміграційні потоки сюди розпочалися у першій чверті XIX ст. і стали причиною небувалого зростання промислового виробництва країни (у 1900 р. за цим показником вона займала перше місце у світі). Промисловість та сільське господарство США, які прогресували, поглинули величезну кількість чужоземної робочої сили. Це стало результатом значної законотворчої діяльності в галузі імміграції. Законодавчі ініціативи різних політичних сил країни, часто були об’єктом тривалих дискусій у Конгресі, поживавлено обговорювались у громадських осередках та пресі. Однак незмінною була еволюція імміграційного законодавства від “свободи еміграції” до рестрикціонізму.

Імміграційне законодавство США було об’єктом уваги радянських істориків: Г. Куроп’ятника¹ та М. Іванова², які торкались лише поверхнево окремих його аспектів. Так, Г. Куроп’ятник зосередився на історії прийняття Гомстед-акту 1862 р., а М. Іванов – на основних засадах “Закону про контрактний трудовий договір” 1864 р. та “Закону Пейджа” 1875 р. Що стосується “американської”

¹ Куроп’ятник Г. “Гомстед-акт и сельское хозяйство в годы войны с Югом, 1861–1865”. *Американский ежегодник*, No.2003, (2005), отримано доступ 12 березня 2019, <http://america-xix.org.ru/library/kuropiatnik-land/homestead.html>.

² Іванов М. М. *США: Правовое регулирование иммиграционного процесса*. (Москва: Акад. Наук СССР, 1960), 459.

³ Urban A. *Brokering Servitude: Migration and the politics of domestic labor during the long nineteenth century*. (NY: NYU Press, 2017), 352.

⁴ LeMay M. *Guarding the Gates: Immigration and National Security*. (Westport Conn.: Praeger Security International, 2006), 340 .

історіографії (Ендрю Урбан³, Майкл Лемей⁴ та Ненсі Грін⁵, Керрі Абрамс⁶), то вона сконцентрована довкола проблем масової імміграції та основних причин прийняття Закону 1875 р. в контексті еволюції імміграційного законодавства країни.

В основу написання статті покладено нормативно-правові акти, в яких детально відображено зміни у сфері імміграційного законодавства, зокрема Гомстед-акт⁷ від 20 травня 1862 р., “Закон про контрактний трудовий договір”⁸ від 4 липня 1864 р., та “Закон Пейджа”⁹ від 3-го березня 1875 р.

Мета статті: проаналізувати на основі нормативно-правових актів імміграційну політику США 60–70-х рр. XIX ст.

***

Важливий вплив на розвиток імміграції до США у другій половині XIX ст. спричинило ухвалення “Закону про гомстеди”, якому сприяла політична нестабільність у країні. Тогочасна політична система, учасниками якої були партії вігів і демократів, вступила у кризу. Щоб отримати підтримку виборців, новоутворені партії долучали до своїх програм вимогу прийняти “Закон про гомстеди”. Найпопулярнішою в цьому була Республіканська партія на чолі з Авраамом Лінкольном. Її чільні представники вважали, що Гомстед-акт допоможе збільшити кількість добросовісних фермерів. Однак, прийняттю закону перешкоджали певні розбіжності між інтересами партій. Партія фрїсойлерів 1848–1852 рр. і нова республіканська партія після 1854 р. вимагали, щоб нові землі на Заході були доступні для незалежних фермерів, а не багатих плантаторів, які будуть розширювати свої володіння з використанням рабів, змушуючи вільних фермерів працювати на неродючих землях¹⁰. Південні демократи були противниками “Закону про гомстеди”, побоюючись роздачі вільних земель європейським іммігрантам і убогим жителям Півдня¹¹. Різними способами в Палаті представників, а згодом і у пресі пояснювався зміст і мета законопроекту. Під цим кутом зору у виступі одного з конгресменів відзначалося: “Ми більше не розглядаємо державні землі як джерело поповнення скарбниці, а маємо намір

---

⁵ Green N. L. Expatriation, Expatriates, and Expats: The American Transformation of a Concept. *The American Historical Review*, Vol.114, Issue 2, (April, 2009): 307–328.

⁶ Abrams K. Polygamy, prostitution, and the federalization, and the federalization of immigration law. *Columbia law review*, Vol. 105, No. 3, (April, 2005):641–716.

⁷ The Homestead Act of 1862: accessed 10 December 2019, <https://www.nps.gov/home/learn/historyculture/upload/MW.pdf,Homestead%20Act.txt.pdf>.

⁸ Contract Labor Law: accessed 18 June 2018, <https://www.loc.gov/law/help/statutes-at-large/38th-congress/session-1/c38s1ch246.pdf>.

⁹ Page Act 1875: accessed 6 December 2015, http://library.uwb.edu/static/usimmigration/1875_page_law.html.

¹⁰ Foner E. *Free soil, free labor, free men: The ideology of the republican party before the civil war*. (USA: Oxford University Press, 1995), 67.

¹¹ Charles C. *Poor whites of the antebellum South: Tenants and laborers in central North Carolina and Northeast Mississippi*. (Durham, NC: Duke Univ. Press, 1994), 82.

отримувати набагато більші дивіденди від тих, хто осяде на них, зробить їх родючими і принесе прибуток”¹². Багато осіб вважало, що народ, отримавши землю у власність, буде на ній працювати і не лише забезпечить сільськогосподарськими продуктами себе, але й отримає надлишки. Виручені за них кошти дозволять купувати більше товарів і машин. Розшириться промислове виробництво і збільшаться надходження податків до скарбниці. Багаторічний борець за прийняття податку на землю Гров запевняв, що Гомстед-акт “[...] сприятиме величі і славі Республіки, розвитку елементів вищої і кращої цивілізації”¹³.

У березні 1862 р. законопроект з позитивними показниками голосування (“за” – 107, “проти” – 16) пройшов через Палату представників. Два голоси “проти” належали представникам залізничної компанії “Нью-Йорк Сентрал”, власники якої побоювалися, що надання безкоштовних гомстедів знецінить земельні масиви, які вони придбали у Великій долині Заходу для спекуляції.

На початку травня 1862 р. законопроект надійшов до Сенату. Сенатор С. Поумрой був стурбований тим, що практика продажу величезних площ землі призвела до утворення монополії на землю, а це могло бути причиною знищити вільне суспільство у країні. Він закликав відкрити доступ до земель Північної Америки для безземельних осіб зі всіх країн і стверджував, що, сприяючи залюдненню “незаселених” прерій від Північного Заходу до Каліфорнії, “Закон про гомстеди” принесе свободу й цивілізацію всьому континентові.

Відтак 6 травня 1862 р. Сенат підтримав білль (33 – “за”, 7 – “проти”) і наступного дня Г. Грिलі урочисто оголосив, що Конгрес ухвалив довгоочікуваний закон, завершивши виступ гаслом: “На Захід іти молодим!”¹⁴. Це був федеральний закон, який набрав чинності 1 січня 1863 р. Його назва походить від поняття “гомстед” (homestead – фермерська садиба, земельний наділ із фонду вільних земель на Заході США). Поширення в законодавстві принципу гомстедів, так званих “вільних земель”, було наслідком політики Півночі США, громадяни якої хотіли мати власні ферми й керувати ними, на відміну від рабовласників Півдня, які використовували працю рабів з метою економічної вигоди.

Нормативно-правовий акт складався з восьми розділів, які відкривали шляхи до заселення і цивілізаційного освоєння мільйонів акрів земель. У першому з них ішлося про те, що будь-яка особа – глава родини, яка прибула до країни у віці 21 року, є громадянином США або заповнила декларацію-заяву про свій

¹² Куропятник Г. “Гомстед-акт и сельское хозяйство в годы войны с Югом, 1861–1865”. Американский ежегодник, No.2003, (2005), отримано доступ 12 березня 2019, <http://americanix.org.ru/library/kuropiatnik-land/homestead.html>.

¹³ Iisevich R.D. *Galusha Grow: The People's Candidate*. (Pittsburgh: University of Pittsburgh Press, 1988), 210.

¹⁴ Grinnell J.B. *Men and Events of Forty Years: Autobiographical Reminiscences of an Active Career from 1850 to 1890*. (Boston: D. Lothrop Company, 1891), 87.

намір отримати громадянство згідно із законами натуралізації країни, ніколи не піднімала зброї проти уряду і не надавала допомоги його ворогам, від 1 січня 1863 р. отримує право вступити у володіння однією чвертю секції або меншою ділянкою громадської землі, що не перебуває в чіємусь-небудь користуванні. На цю землю зазначена особа може заповнити вимогу на купівлю. До моменту заповнення вимоги вартість становить 1 дол. 25 цент. за акр або менше. 80 чи менше акрів такої землі продавалися по 2 дол. 50 цент. за акр. Причому ділянка такої землі повинна бути цілісною й розмежованою відповідно до законів про державні землі. При цьому будь-яка особа, що володіє землею або оселилася на ній, може, згідно з цим законом, займати інші ділянки, розташовані поруч з її ділянкою так, щоб загальна площа земельної ділянки не перевищувала 160 акрів¹⁵.

Закон передбачав, що особа, яка бажає придбати землю, має подати заяву в земельну управу та письмово засвідчити, що є главою родини, має 21 рік або більше, служила в армії США чи на флоті, ніколи не піднімала зброї проти уряду США, не надавала допомоги або підтримки його ворогам. Також заявник мав підтвердити, що заяву для користування землею подав саме він, а не інші члени родини, а купівля землі робиться з метою дійсного поселення та освоєння, а не для того, щоб використовувати її прямо або побічно для вигоди іншої особи чи осіб. Коли особа заповнила встановлену заяву та сплатила 10 дол., їй дозволяли вступити у володіння визначеною площею землі з умовою, що свідоцтво на право власності отримає вона лише після п'яти років від початку користування наділом¹⁶.

На випадок смерті власника земельної ділянки його вдова, у разі ж її смерті, інші спадкоємці протягом двох наступних років мали довести показами двох гідних довіри свідків, що жили тут і обробляли цю землю протягом п'яти років і запевнити, що жодна частина зазначеної землі не була відчужена і що особа була віддана урядові Сполучених Штатів. Тоді вони, як громадяни США, отримували свідоцтво на право власності¹⁷.

На випадок смерті обох батьків, у яких залишилися діти молодші 21 року, право і вступний внесок переходив на користь дітей та їх опікунів. Розпорядник заповіту мав право в будь-який момент протягом двох років після смерті батьків, відповідно до законів штату, в якому такі діти постійно жили, продати згадану землю для блага цих дітей, але не для інших цілей. Тоді покупець отримував від США свідоцтво про сплату зборів та внесення обумовленої суми коштів¹⁸.

Закон передбачав, що жодна земельна ділянка, придбана відповідно до його засад, ні в якому разі не може бути предметом боргового зобов'язання або боргу за контрактом до моменту видачі свідоцтва на землю¹⁹. Також

---

¹⁵ The Homestead Act of 1862: accessed 15 March 2017, <https://www.nps.gov/home/learn/historyculture/upload/MW.pdf,Homestead%20Act.txt.pdf>.

¹⁶ The Homestead Act of 1862. P. 1.

¹⁷ Ibidem.

¹⁸ Ibidem.

¹⁹ Ibidem. P. 2.

регламентовано повернути землю у державну власність на випадок, коли після подання письмової заяви встановленого зразка і до набуття права власності до управи земельного реєстру буде повідомлено, що особа-заявник фактично змінила місце свого проживання або більше шести місяців не користується земельною ділянкою²⁰.

Аналіз нормативно-правового акту дозволяє дійти висновку, що він містить малу кількість вимог до претендента отримати земельну ділянку. Першою та основною вимогою був віковий ценз. Особа-заявник мала бути старша 21 року. Передбачалася можливість отримувати земельну ділянку і молодшою особою за умови, що вона є главою сім'ї. Щоб отримати право власності на земельну ділянку, а не лише користуватися нею, потрібно було виконати низку умов: жити на виділеній землі, побудувати будинок та обробляти її мінімум п'ять років²¹. Закон установив відносно невелику оплату за отримання земельної ділянки у сумі 10 дол., а враховуючи усі посередницькі послуги –18 дол²².

Є підстави стверджувати, що закон був достатньо прогресивним і мав вирішити проблеми як заселяти вільні західні землі. Однак мали місце і зловживання. Зокрема, у посушливих районах на схід від Скелястих гір, де умови, щоб ефективно провадити сільське господарство були складні, люди маніпулювали засадами закону, щоб отримати контроль над ресурсами, особливо водними. Поширеною була схема, коли заявник просив ділянку, яка мала природне джерело води, мотивуючи тим, що хоче створити ферму і вода йому необхідна для великої рогатої худоби. Проте, отримавши таку ділянку, користувач відмовляв іншим фермерам у праві користуватися природним джерелом води й таким способом ефективно позбавлявся конкуренції землекористувачів-сусідів. Такі методи використовували також підприємці і спекулянти, щоб отримати доступ до земельних ділянок з деревиною і покладами нафти²³.

Уряд не розробив системного методу для оцінки вимог щодо отримання гомстедів. Земельні управи спиралися на письмові покази свідків, згідно з якими заявник жив на землі протягом необхідного періоду часу і виконав необхідні умови. На практиці бувало, що свідки були підкуплені або у змові з заявником. Звичайною практикою було також, коли діти з багатодітної сім'ї претендували на довколишні землі першочергово. Вже через кілька поколінь сім'я могла мати значний маєток²⁴.

---

²⁰ The Homestead Act of 1862. P. 2.

²¹ The Homestead Act – Creating Prosperity in America: accessed 8 April 2017, <http://www.legendsofamerica.com/ah-homestead.html>.

²² About the Homestead Act: accessed 24 May 2017, <http://www.nps.gov/home/learn/historyculture/abouthomesteadactlaw.htm>.

²³ The Florida Homestead Act of 1862: accessed 5 April 2017, <http://www.netside.net/~c3i/act.htm>

²⁴ Zeynep K. Hansen., Gary D. Libecap. Smallfarms, externalities, and the dust bowl of the 1930s. *Journal of Political Economy*, Vol. 112(3), (2003): accessed 14 April 2017, <https://www.nber.org/papers/w10055.pdf>

Даніель Фріман став першим, хто подав заявку отримати гомстед в рамках прийнятого закону. У 1936 р. актом Конгресу садиба Фрімана була визнаною “першою” у Сполучених Штатах. Нині вона є національною пам’яткою у штаті Небраска.

З розвитком індустріалізації – виробництва на півночі та текстильної промисловості на півдні, Сполучені Штати відчували великий попит на дешеву робочу силу, оскільки під час Громадянської війни масова служба в армії Союзу забиравала тисячі робітників²⁵. Щоб зменшити дефіцит робочої сили, впливовий економіст Генрі К. Кері, який був прихильником того, аби збільшити імміграцію, любіював ввезення робітників з-за кордону. Підтверджуючи цю ідею в 1863 р. в Гартфорді, штат Коннектикут, банкіри, юристи, президенти залізниць та політики об’єдналися в Американську іммігрантську компанію (АЕС) з метою закупівлі “шахтарів, механіків (у тому числі робітників з обробітку чорних металів кожного класу), ткачів, сільськогосподарських робітників, залізничників та інших[...] у будь-якій кількості і за розумною ціною”²⁶.

З цією ж метою Бостонські виробники заснували Товариство закордонних емігрантів. Державний секретар США Вільям Х. Сьюард, секретар Міністерства фінансів Сальмон П. Чейз та сенатор Чарльз Самнер підтримали цю пропозицію на засіданні Конгресу 1863 р., президент А. Лінкольн схвалив її також. Відтак, 4 липня 1864 р. уряд США видав “Закон про контрактний трудовий договір” (“Contract Labor Law”) – закон, який заохочував імміграцію до Америки для робіт у промисловості та бізнесі²⁷. Відповідно до нього, роботодавцям США дозволялося оплачувати проїзд іммігрантів. Здебільшого іммігранти наймалися на будівництво першої трансконтинентальної залізниці. В основному це були китайці та ірландці.

Закон складався з восьми розділів. Відповідно до закону та згідно з ухвалою Конгресу, призначався комісар з імміграції, який підпорядковувався керівництву державного департаменту. Він міг займати посаду чотири роки й отримував заробітну платню в сумі 2500 дол. на рік. Допомогати комісарові мали не більше трьох службовців такої ранги, призначених державним секретарем²⁸. Закон встановлював і відповідні правила для іммігрантів, які складав комісар з питань імміграції. Відповідно до них, іммігранти давали в заставу заробітну платню терміном до дванадцяти місяців, щоб погасити витрати на їх імміграцію. Такі аванси передбачали договори, зареєстровані в окрузі, де емігрант мав оселитися, як застава на будь-яку землю, в майбутньому ним придбану²⁹.

---

²⁵ LeMay M. *Guarding the Gates: Immigration and National Security*, 67.

²⁶ Gyory A. *Closing the gate: race, politics, and the Chinese Exclusion Act*, 19.

²⁷ Contract Labor Law: accessed 18 June 2018, <https://www.loc.gov/law/help/statutes-at-large/38th-congress/session-1/c38s1ch246.pdf>

²⁸ Ibidem.

²⁹ Ibidem.

Згідно з нормативно-правовим актом, кожен іммігрант зобов'язувався вступати на військову службу та добровільно присягнути на вірність США і тим самим задекларувати свої наміри стати громадянином країни³⁰.

Відповідно до закону, передбачалося встановити у Нью-Йорку офіс, відомий як Офіс емігрантів Сполучених Штатів. За порадою і згодою Сенату затверджувався наглядач міста, який спостерігав за імміграцією. Його помічником міг бути службовець першого класу. Наглядач підпорядковувався комісарові з питань імміграції, і він укладав контракти з різними залізницями та транспортними компаніями США, відповідав за подання транспортних квитків, які мали надавати іммігрантам за оплату. Наглядач міг виконувати й інші обов'язки відповідно до доручень комісара з питань імміграції, за умови, що вони не суперечать закону. Обов'язки наглядача за імміграцією в місті Нью-Йорку регламентувалися суворим дотриманням засад акту, невиконання яких каралося згідно з законом³¹.

Закон встановлював вимоги до претендента на посаду наглядача. Ним не могла стати особа, безпосередньо чи опосередковано зацікавлена в будь-якій корпорації іммігрантів чи в питаннях їх перевезення з інших країн на територію США. Наглядач, який виконував свої обов'язки не відповідно до закону, а за обіцянку чи винагороду, зловживаючи своїми повноваженнями, мусив бути покараним: його мали ув'язнити на термін до трьох років чи він сплачував штраф на суму тисячу доларів. Кару мав ухвалювати суд відповідної юрисдикції³².

Комісар із питань імміграції мав подавати детальний звіт про імміграцію за минулий рік до початку кожного щорічного засідання Конгресу та інформацію про всі витрати, передбачені цим актом. Також визначалася сума коштів, щоб виконати закон та його основні засади. Вона сягала двадцяти п'яти тисяч доларів або стільки, скільки може знадобитися за рішенням Президента³³.

Отже, "Закон про контрактний трудовий договір" офіційно санкціонував імпортування робочої сили. Агенти Американської емігрантської компанії закликали населення Західної Європи до імміграції, створюючи офіси в Англії, Шотландії, Вельсі, Пруссії, Скандинавії, Бельгії та Франції. Уряд США допомагав з імпортуванням робочої сили, надавши консульським посадовим особам за кордоном обов'язки агентів-рекрутерів та право розповсюджувати брошури, картотеки та інформацію для потенційних контрактних іммігрантів. З цими спільними зусиллями приватного сектора, президент Американської емігрантської компанії з нетерпінням очікував на імпортування двадцяти тисяч працівників на рік³⁴.

Протягом декількох днів після прийняття закону агенти з Мічигану та Мену, за сприяння консулів США в Норвегії та Швеції, набрали понад чотириста

---

³⁰ Contract Labor Law: 2, accessed 18 June 2018, <https://www.loc.gov/law/help/statutes-at-large/38th-congress/session-1/c38s1ch246.pdf>

³¹ Ibidem.

³² Ibidem.

³³ Ibidem. P. 3.

³⁴ Gyory A. Closing the gate: race, politics, and the Chinese Exclusion Act, 20.

скандинавських іммігрантів, які підписали дворічні контракти з низькою заробітною платнею³⁵.

Агенти з рекрутингу проводили масові рекламні кампанії, щоб заманювати робітників до США. Наприклад, у Сент-Луїсі офіцер АЕС Томас Соупер намагався переконати “ [...] великі корпорації або спеціальні промислові підприємства імпортувати в достатній кількості фахівців, яких вони потребують”. Томас Соупер також агітував залізничні та гірничодобувні компанії, та “[...] виробників чавуну і сталі, машиністів, корабельників, будівельників та працівників інших галузей” з метою набрати велику кількість робітників різних професій. Такі зусилля не були марні. Роботодавці по всій країні, в тому числі металургійний магнат Ендрю Карнегі, імпортували робочу силу ще від середини 60-х років.

Американські робітники негативно ставилися до імпортерів законтрактованих робітників, організовуючи проти них страйки³⁶. У відповідь імпортери-роботодавці завозили робітників-іммігрантів, залучаючи їх до антистрайкових акцій. У 1864 р. виробник плитки Сент-Луїс Джайлс Філі відмовився від вимог Союзу залізних формувачів та імпортував двадцять п’ять робітників з Пруссії на рік. За контрактною угодою їм забороняли вступати в профспілки, встановлювали низьку заробітну платню в розмірі два долари на день та передбачали вирахувати 25% від заробітку кожного працівника, поки не буде погашено витрат на їх перевезення до США.

Після капітуляції у битві при Апоматоксі Північно-Вірджинської армії та завершення у квітні 1865 р. Громадянської війни дефіцит робочої сили швидко зник. Після цього багато роботодавців почало імпортувати іммігрантів, уникаючи тим самим страйків місцевого населення, яке повернулося з війни³⁷. Імпорт контрактної робочої сили залишався важливою проблемою, яку було складно подолати, тому протидія імпортованій контрактній роботі залишалася актуальною для американських робітників.

Щоб заспокоїти настрої американців, 30 березня 1868 р. Конгрес скасував “Закон про контрактний трудовий договір” 1864 р., прикріпивши його до тривалого рахунку закордонних асигнувань. Однак, при тому Конгрес вилучив заборону ввозити законтрактованих робітників. Отже, хоч і без підтримки федеральної влади, імпортування все-таки здійснювався згідно з державними та місцевими законами, а імпортована контрактна робота залишалася законною та прийнятною. Робітники США впродовж сімнадцяти років намагатимуться переконати федеральний уряд заборонити ввезення контрактних працівників. Делегати Національного робітничого конгресу в 1868 р. однозначно засудили іммігрантські компанії, що “принесуть дешеву робочу силу Європи” до Америки³⁸.

---

³⁵ Gyory A. Closing the gate: race, politics, and the Chinese Exclusion Act, 20.

³⁶ Ibidem. P. 21.

³⁷ Ibidem. P. 22.

³⁸ Ibidem. P. 25.

Аналіз засад закону доводить, що політика держави всіляко сприяла припливу робочої сили з-за кордону в період Громадянської війни і “Закон про контрактний трудовий договір” це підтверджує. Його прийняття аргументували готовістю нових переселенців виконувати будь-яку роботу за незначну заробітну платню в той період, коли додаткова робоча сила була вкрай необхідною. Однак період недовгого економічного процвітання скоро закінчився, почало зростати безробіття і введено заходи, щоб обмежити імміграцію та скасувати контрактний трудовий договір 1864 р.

Прийняття наступних законів свідчило про появу рестрикцій щодо певних категорій іммігрантів у законодавстві США. Першим актом такого характеру був “Закон Пейджа” (Page Act)³⁹ від 3-го березня 1875 р., названий на честь каліфорнійського конгресмена Горейса Ф. Пейджа, який вніс на розгляд законопроект, щоб покласти край небезпеці дешевої китайської робочої сили та аморальним китайським жінкам⁴⁰. Закон обмежував імміграцію “небажаних” категорій. Ними вважали осіб азійського походження, що прибували до США займатися проституцією, або втеклих злочинців.

“Закон Пейджа” є важливим фундаментом, щоб зрозуміти антикитайське імміграційне законодавство. Він показує, як відбувався перехід від федерального до державного контролю над імміграцією та як знижувалась здатність іммігрантів успішно протистояти цим законам. До прийняття “Закону Пейджа” федеральні суди застосовували рівноправне законодавство у справах, які оскаржували державні закони, спрямовані проти китайських жінок. Оскільки Конгрес почав контролювати імміграцію, федеральне законодавство послабилось⁴¹.

Закон склався з п’яти розділів і був погоджений Сенатом та Палатою представників США на зборах Конгресу. Він мав визначити, чи є імміграція будь-якого суб’єкта з Китаю, Японії або іншої східної країни вільною та добровільною, як це передбачав дві тисячі сто шістьдесят другий розділ переглянутого кодексу із заголовком “Імміграція”. Відповідно до розділу першого таку перевірку мав здійснювати Генеральний консул або консул США, який перебував у порту, де була можливість передавати та отримувати відомості про будь-які зареєстровані або ліцензовані у Сполучених Штатах судна. Він мав доступ до бази укладених іммігрантами договорів і мусив з’ясувати, чи договори не містять аморальних та непристойних цілей. Виявивши такі факти, Генеральний консул або консул відмовляв у видачі іммігрантові візи чи посвідки⁴².

---

³⁹ Page Act 1875: accessed 6 December 2015, http://library.uwb.edu/static/usimmigration/1875_page_law.html

⁴⁰ Peffer G.A. Forbidden Families: Emigration Experiences of Chinese Women under the Page Law, 1875–1882. *Journal of American Ethnic History*, Vol. 6, No. 1, (1986): 28.

⁴¹ Page Act 1875: 2, accessed 6 December 2015, http://library.uwb.edu/static/usimmigration/1875_page_law.html

⁴² Ibidem. P. 1.

Будь-якого громадянина чи особу, яка підпадає під дію законів Сполучених Штатів за перевезення осіб з Китаю, Японії чи будь-якої Східної країни без їхньої волі та згоди, за таке правопорушення штрафують до двох тисяч доларів і ув'язнюють до одного року. Всі контракти та угоди на термін служби таких осіб у США вважаються недійсними, а зазначених осіб повертають на батьківщину. Також нормативно-правовий акт забороняв ввозити до США жінок до будинків тепимости. Всі контракти та угоди щодо цього, зроблені заздалегідь або під час незаконного ввезення, вважаються нечинними.

Особа, яка свідомо і навмисно імпортує жінок до США з метою проституції або спеціально утримує жінку в таких цілях і підписує незаконний договір, вважається винною у скоєнні злочину, підлягає позбавленню волі на термін до п'яти років зі сплатою штрафу не більше п'яти тисяч доларів⁴³. Згідно з законом, особа, яка домовлялася заздалегідь про незаконний ввіз, продаж чи влаштування на роботу, вважалася винною, позаяк порушила закон, що забороняє продаж працівників. Таке правопорушення розглядав будь-який суд США. Обвинувачений міг отримати штраф до 500 дол. чи бути позбавленим волі терміном до одного року⁴⁴.

Закон забороняв в'їзд до США іммігрантам, звинуваченим у неполітичних злочинах. Кожне судно, що прибувало до США, могло оглядатися під керівництвом колектора порту, якщо були підозри наявності таких осіб на його борту. Посадова особа, що проводила таку інспекцію, засвідчувала її результат капітанові або іншій відповідальній за судно особі, вказуючи в акті виявлених іммігрантів, яким заборонено в'їзд у країну. Без такої перевірки і отримання результату сертифікації, жоден із прибулих чужоземців не міг залишити судно. Власник судна, яке перевозило таких осіб, сплачував штраф у сумі 500 дол. за кожну таку особу і власним коштом мав повернути її на батьківщину. Також за перевезення таких осіб передбачалася конфіскація судна⁴⁵.

Нормативно-правовий акт став основою, щоб впроваджувати подальші закони, пов'язані із обмеженням китайської еміграції до США. Ця тенденція прослідковується в доповіді Спільної комісії з розслідування китайської імміграції, яка була опублікована через два роки після ухвали закону. Звіт зосереджувався на питанні шлюбу і проституції та сприяв подальшим слідчим заходам.

Через рік після ухвали “Закону Пейджа” Верховний суд “забив останній цвях у труну державного імміграційного законодавства”, а Конгрес утворив Об'єднаний спеціальний комітет для розслідування китайської імміграції. Доповідь Комітету – це дивовижний документ, що містить понад 1250 сторінок свідчень, більшість яких носить антикитайський характер⁴⁶. Розслідування проводила делегація Конгресу,

---

⁴³ Page Act 1875: 2, accessed 6 December 2015, http://library.uwb.edu/static/usimmigration/1875_page_law.html

⁴⁴ Ibidem.

⁴⁵ Ibidem. P.2.

⁴⁶ Abrams K. Polygamy, Prostitution, and the Federalization of Immigration Law, 703.

відряджена до Сан-Франциско. Дванадцять допитувачів ставили кожному свідкові двадцять сім запитань, більшість з яких стосувалися шлюбу, проституції та моралі. Свідками були державні службовці, чиновники відділу охорони здоров'я, поліцейські, судді, торговці, банкіри, фермери, підрядники, працівники Центральної Тихоокеанської залізниці, співробітники Pacific Mail Steam Company, лікарі, місіонери, "білі робітники", особи, які жили в Китаї та китайці, котрі розмовляли англійською мовою. Свідчення були зібрані на підтримку "Закону Пейджа" і в основному стосувалися впливу китайської імміграції на Західне узбережжя. Зазначалося, що китайська "схильність до хвороб" може бути фатальною для білого населення міст з кліматом, таким як Сан-Франциско, але коли "умови, що існують у китайській частині цього міста, будуть перенесені в Нью-Йорк, Сент-Луїс, Цинциннаті, Новий Орлеан або інші великі міста на схід від Скелястих гір, ці міста стануть непридатними для життя"⁴⁷.

Великою свідчення, які проаналізував Конгрес, складно підсумувати. Багато опитаних висловило широкий спектр думок з таких питань: Чи варто китайську імміграцію заборонити взагалі? Чи мають бути депортовані на батьківщину всі представники цієї національності, незалежно від того, що окремі з них живуть у Сполучених Штатах? Чи могли би китайці асимілюватися, якщо так, то чи було б у них таке бажання?

Тим не менше "Закон Пейджа" не був достатнім стримувачем імміграції з Китаю. Протягом наступних семи років продовжували розробляти методи обмеження щодо в'їзду китайців. Причиною цього був страх конкуренції з китайськими робітниками, які погоджувались на нижчу заробітну платню, ніж американці. Як видно зі слухань Конгресу, прийняття "Закону Пейджа" показує також страх перед китайськими сім'ями, які масово іммігрують до США, перед їх деспотичною та антидемократичною природою, яка не сумісна з життям американців.

Важливу роль відігравала й проблема поширення проституції, безпосередню участь у якій брали китайські жінки. Ці фактори стали важливим мотивом настроїв проти імміграції китайців та потреба ухвали відповідного закону щодо них⁴⁸. Передовсім на законодавчому рівні виникла проблема посилити регулювання проституції, але тут виникали труднощі, оскільки потрібно було вирішити, що робити з іншими китайськими жінками, які все ще намагаються емігрувати. Одні наполягали, щоб "Закон Пейджа" припинив імміграцію небажаних жінок. Їх опоненти свідчили, що міський голова та поліція Сан-Франциско ефективно вирішили проблему проституції, запровадивши податки на будинки терпимости, й це може стати прикладом для інших міст. Чимало не погоджувалося, зазначаючи, що ніяке імміграційне регулювання не зможе скасувати фактів шлюбів у китайських кварталах між американськими чоловіками та китайськими жінками⁴⁹. Така реальність була тривожною.

⁴⁷ Abrams K. Polygamy, Prostitution, and the Federalization of Immigration Law, 703.

⁴⁸ Ibidem. P. 706.

⁴⁹ Ibidem. P. 708.

“Закон Пейджа” встановлював обмеження для іммігрантів. У результаті його дії кількість китайських жінок-іммігранток скоротилася на 69%. Однак він істотно не вплинув на китайських іммігрантів-чоловіків, які продовжували прибувати до США. Це спричинило громадський тиск на Конгрес, який зростав з кожним днем⁵⁰.

Отже, до 1870-х років на законодавчому рівні імміграція до США розвивалася активно і без перешкод. Цьому сприяв прийнятий “Закон про гомстеди” 1862 р. та Закон, який заохочував імміграцію робітників 1864 р. Того ж року було прийнято “Закон Пейджа”, який обмежив в’їзд окремої категорії новоприбулих та відкрив новий період в історії імміграційного законодавства – рестрикціонізм.

US IMMIGRATION LEGISLATION OF THE 1860’s AND 1870’s of XIX CENTURY

Lidiya YAREMENKO

Ivan Franko National University of Lviv

Department of Modern and Contemporary History of Foreign Countries

Universytetska str. 1, 79000, Lviv, Ukraine

e-mail: lidiia.yaremenko@bigmir.net

With the development of industrialization - manufacturing in the north and the textile industry in the south, the United States were in high demand for cheap labor because during the Civil War, mass service in the Union army was taking in thousands of workers. To solve this problem, the Boston Manufacturers founded the Society of Foreign Emigrants. US Secretary of State William H. Seward, Secretary of Treasury Salmon P. Chase and Senator Charles Sumner endorsed the proposal at a 1863 congressional meeting, and President A. Lincoln endorsed it. On July 4, 1864, the United States Government issued the “Contract Labor Law”, a law that encouraged immigration to America for work in industry and business. Accordingly, US employers were allowed to pay for immigrants. According to the law, the post of immigration commissioner was created. The Commissioner made certain rules for immigrants. For example, immigrants were pledged to pay up to twelve months to pay for their immigration costs. The Immigration Commissioner provided a detailed immigration report for the year before each annual session of Congress, and information on all the costs provided for by the act. In the fact, the “Contract Labor Law” officially authorized the import of labor. The US government promoted the import of laborer. Consular officers abroad acted as recruiting agents and distributed brochures, filing cabinets and information to potential contract immigrants.

The period of short-lived economic prosperity soon ended, giving way to rising unemployment and imposing significant quotas on immigration restriction and the cancellation of a contract of employment in 1864. The enactment of the following laws signaled restrictions on certain categories of immigrants in US law. The first act of this nature was the Page Act of March 3, 1875, named after California Congressman Horace F. Page, who tabled the bill to put ending to the dangers of cheap Chinese labor and immoral Chinese women. The law restricted immigration of “unwanted” categories, which were considered to be of Asian descent who came to the United States to prostitute or flee

---

⁵⁰ Иванов М. М. США: Правовое регулирование иммиграционного процесса, 23.

criminals. The enacted law could reduce the number of Chinese immigrant women to 69%. However, it did not significantly affect Chinese male immigrants who continued to come to the United States. But, it opened the door to introducing laws that would restrict immigration to the United States.

By the 1870s, immigration to the United States was developing at a legislative level actively and without hindrance. The enacted Homestead Act of 1862 and the Contract Labor Law in 1864 facilitated the influx of immigrants. They contained favorable conditions for obtaining land and working in the United States. 1875 becomes decisive in terms of “free immigration”. In this year passed the Page Law, which imposed restrictions on the entry of a particular category of newcomers and ushered in a new - restriction era in the history of immigration law.

Keywords: immigration, immigration Law, USA, “Homestead Act”, “Contract Labor Law”, “Page Act”.

REFERENCES

- “About the Homestead Act”, accessed May 24, 2018, <http://www.nps.gov/home/learn/historyculture/abouthomesteadactlaw.htm>
- Abrams, Kerry. “Polygamy, prostitution, and the federalization, and the federalization of immigration law”, *Columbia law review*, Vol. 105, No. 3, (April, 2005):641-716.
- “An Act to amend and consolidate the several Acts respecting the Public Lands of the Dominion”, accessed April 21, 2014, [http://metisportals.ca/MetisRights/wp/wpadmin/images/1879%20Dominion%20Lands%20Act,%201879%20Amendments%20\(s%20126%20impotrant%20as%20others%20too\).pdf](http://metisportals.ca/MetisRights/wp/wpadmin/images/1879%20Dominion%20Lands%20Act,%201879%20Amendments%20(s%20126%20impotrant%20as%20others%20too).pdf)
- “An Act to create the Office of Surveyor-General of the Public Lands in Oregon, and to provide for the Survey, and to make Donations to Settlers of the said Public Lands”, accessed April 18, 2018, <http://legisworks.org/sal/9/stats/STATUTE-9-Pg496.pdf>
- Charles, C. Bolton. *Poor whites of the antebellum South: Tenants and laborers in central North Carolina and Northeast Mississippi*. Durham, NC: Duke Univ. Press, 1994.
- “Contract Labor Law”, accessed June 18, 2018, <https://www.loc.gov/law/help/statutes-at-large/38th-congress/session-1/c38s1ch246.pdf>
- Foner, Eric. *Free soil, free labor, free men: The ideology of the republican party before the civil war*. USA: Oxford University Press, 1995.
- Grinnell, Josiah Bushnell. *Men and Events of Forty Years: Autobiographical Reminiscences of an Active Career from 1850 to 1890*. Boston: D. Lothrop Company, 1891.
- Gyory, Andrew. *Closing the gate : race, politics, and the Chinese Exclusion Act*. Chapel Hill: The University of North Carolina Press, 1998.
- “Homesteading by the Numbers”, accessed February 3, 2017, <http://www.nps.gov/home/learn/historyculture/bynumbers.htm>
- Ilisevich Robert. Galusha Grow. *The People’s Candidate*. Pittsburgh: University of Pittsburgh Press, 1988.
- Ivanov, Mykhailo. *SShA: Pravovoye regulirovaniye immigratsionnogo protsesssa*. Moskva: Acad. Nauk SSSR, 1960. (in Russian)
- Kuropyatnik, Gennady. Homestead Act and Agriculture in the Years with the South, 1861-1865. *American Yearbook*, (2005): 154-172. (in Russian)
- LeMay, Michael. *Guarding the Gates: Immigration and National Security*. Westport Conn.: Praeger Security International, 2006.
- “Page Act 1875”, accessed December 6, 2017, http://library.uwb.edu/static/usimmigration/1875_page_law.html

Peffer, George Anthony. Forbidden Families: Emigration Experiences of Chinese Women under the Page Law, 1875-1882. *Journal of American Ethnic History*, (1986): 28-46.

“Teaching With Documents: The Homestead Act of 1862”, accessed February 3, 2017, <http://www.archives.gov/education/lessons/homestead-act/>

“The Florida Homestead Act of 1862”, accessed April 5, 2017, <http://www.netside.net/~c3i/act.htm>.

“The Homestead Act - Creating Prosperity in America, accessed April 8, 2017, <http://www.legendsofamerica.com/ah-homestead.html>.

”The Homestead Act of 1862”, accessed May 15, 2017, https://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:cAAQone5QsUJ:https://www.nps.gov/home/learn/historyculture/upload/mw_pdf_homestead%2520act.txt.pdf+%26cd=1&hl=uk&ct=clnk&gl=ua&client=firefox-b-ab

Zeynep, K. Hansen, Gary D. Libecap. Small farms, externalities, and the dust bowl of the 1930s. *Journal of Political Economy*, (2003): 3-50.